

Sygn. akt III AUa 22/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2018 r. w Szczecinie

sprawy G. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o rekompensatę

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 października 2017 r. sygn. akt VI U 973/17

oddala apelację.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska del. SSO Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 22/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpatrzeniu wniosku G. D. (1), przyznał ubezpieczonej emeryturę, poczynając od 1 sierpnia 2016 r. i odmówił przyznania rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ na dzień 1 stycznia 2009 r. ubezpieczona udowodniła 14 lat 9 miesięcy i 16 dni okresów pracy jako nauczyciel oraz 8 lat 6 miesięcy i 17 dni działalności artystycznej jako artysta chóru, zamiast 15 lat wymaganych ustawą. Organ rentowy wyjaśnił, że zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze brak jest możliwości łączenia okresu pracy twórczej z pracą nauczycielską.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się ubezpieczona G. D. (1), która w odwołaniu z dnia 13 czerwca 2017 r. wniosła o jej zmianę w części dotyczącej nieprzyznania rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczona, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, wskazała, że w jej ocenie na potrzeby ustalenia prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresy pracy w szczególnych warunkach wymienione w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i okresy pracy w szczególnym charakterze, wymienione w § 9-15 tego rozporządzenia, a nadto okresy, w których wykonywane były prace wymienione w załączniku nr 1 lub 2 ustawy o emeryturach pomostowych, winny być sumowane. W ocenie ubezpieczonej na potrzeby ustalenia prawa do rekompensaty winny być zsumowane okresy jej zatrudnienia od 1 października 1976 r. do 31 sierpnia 1987 r. w (...) na (...) na stanowisku artystki chóru, od 7 września 1987 r. do 26 lipca 1991 r. w Szkole Podstawowej nr (...) w S. na stanowisku nauczyciela, od 1 września 1994 r. do 28 lutego 1995 r. w Szkole Podstawowej nr (...) w S. na stanowisku nauczyciela muzyki, od 1 września 1997 r. do 31 grudnia 2008 r. w Zespole Szkół (...) w S. na stanowisku nauczyciela.

Wyrokiem z dnia 30 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona G. D. (1) urodziła się (...). W okresie od 1 października 1976 r. do 31 sierpnia 1987 r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) w S. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku artystki chóru. W trakcie zatrudnienia ubezpieczona – matka M. D. urodzonego (...) oraz D. D. urodzonego (...) – korzystała z urlopu wychowawczego od 5 listopada 1984 r. do 31 sierpnia 1985 r., od 1 listopada 1985 r. do 31 sierpnia 1986 r., od 15 grudnia 1986 r. do 31 sierpnia 1987 r. Ubezpieczona przebywała na urlopie bezpłatnym w dniu 4 września 1985 r.

Decyzją Komisji do spraw (...) z dnia 22 września 2011 r. orzeczono, iż G. D. (1) od 01 października 1976 r. rozpoczęła działalność artystyczną jako artystka chóru.

W okresie od 7 września 1987 r. do 26 lipca 1991 r. G. D. (2) była zatrudniona w Szkole Podstawowej Nr (...) w S. na stanowisku nauczyciel w pełnym wymiarze czasu pracy. Od 1 września 1990 r. do 6 grudnia 1990 r. ubezpieczona korzystała z urlopu bezpłatnego.

W okresie od 1 września 1994 r. do 28 lutego 1995 r. G. D. (1) była zatrudniona w Szkole Podstawowej Nr (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczycielka muzyki. Od 1 marca 1995 r. do 31 sierpnia 1995 r. ubezpieczona korzystała z urlopu wychowawczego.

W okresie od 1 września 1997 r. do 26 sierpnia 2016 r. G. D. (1) była zatrudniona w Zespole Szkół (...) w S. w pełnym wymiarze czasu na stanowisku nauczyciela. W czasie tego zatrudnienia ubezpieczona korzystała z urlopu bezpłatnego w dniu 14 czerwca 2012 r. i w dniu 18 lutego 2013 r.

Od 1 września 2010 r. do 30 czerwca 2011 r. ubezpieczona korzystała z urlopu dla poratowania zdrowia. W czasie trwania stosunku pracy G. D. (1) pobierała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy na podstawie art. 92 k.p. w okresach: od 20 maja 1998 r. do 29 maja 1998 r., od 18 listopada 1998 r. do 22 grudnia 1998 r., od 2 października 2000 r. do 4 października 2000 r., od 24 listopada 2000 r. do 30 listopada 2000 r., od 13 kwietnia 2004 r. do 16 kwietnia 2004 r., od 12 kwietnia 2005 r. do 22 kwietnia 2005 r., od 27 marca 2006 r. do 31 marca 2006 r., od 16 października 2006 r. do 18 października 2006 r., od 19 grudnia 2006 r. do 21 grudnia 2006 r., od 13 kwietnia 2007 r. do 14 kwietnia 2007 r., od 29 października 2007 r. do 30 października 2007 r., od 9 października 2008 r. do 10 października 2008 r.

r., od 16 grudnia 2008 r. do 19 grudnia 2008 r., od 27 marca 2009 r. do 31 marca 2009 r., od 20 października 2009 r. do 30 października 2009 r., od 15 lutego 2010 r. do 30 kwietnia 2010 r., od 30 listopada 2011 r. do 5 grudnia 2011 r., od 4 stycznia 2012 r. do 5 stycznia 2012 r., od 27 marca 2012 r. do 30 marca 2012 r., od 13 grudnia 2012 r. do 14 grudnia 2012 r., od 22 kwietnia 2013 r. do 26 kwietnia 2013 r., od 28 maja 2013 r. do 29 maja 2013 r., od 17 października 2013 r. do 18 października 2013 r., od 2 grudnia 2013 r. do 6 grudnia 2013 r., od 25 września 2014 r. do 26 września 2014 r., od 30 marca 2015 r. do 1 kwietnia 2015 r., od 13 października 2015 r. do 20 października 2015 r. oraz od 17 listopada 2015 r. do 24 listopada 2015 r. W czasie trwania stosunku pracy G. D. (1) pobierała zasiłki chorobowe w okresach: od 7 stycznia 1998 r. do 16 stycznia 1998 r., od 18 marca 1998 r. do 20 marca 1998 r., od 14 września 1998 r. do 17 listopada 1998 r., od 19 czerwca 1999 r. do 25 czerwca 1999 r., od 14 września 1999 r. do 24 września 1999 r., od 4 października 1999 r. do 8 października 1999 r., od 16 grudnia 1999 r. do 17 grudnia 1999 r., od 29 maja 2000 r. do 2 czerwca 2000 r., od 5 października 2000 r. do 6 października 2000 r., od 25 stycznia 2001 r. do 26 stycznia 2001 r., od 9 kwietnia 2001 r. do 11 kwietnia 2001 r., od 31 maja 2001 r. do 2 czerwca 2001 r., od 11 czerwca 2001 r. do 13 czerwca 2001 r., od 1 października 2001 r. do 5 października 2001 r., od 18 października 2001 r. do 26 października 2001 r., od 11 lutego 2002 r. do 22 lutego 2002 r., od 7 maja 2002 r. do 10 maja 2002 r., od 31 stycznia 2005 r. do 31 stycznia 2005 r., od 16 maja 2005 r. do 20 maja 2005 r., od 7 marca 2007 r. do 14 marca 2007 r., od 18 marca 2008 r. do 19 marca 2008 r.

W dniu 27 grudnia 2010 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o wcześniejszą emeryturę. Decyzją z dnia 10 maja 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił G. D. (1) prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, iż ubezpieczona nie udokumentowała rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustania prawa do emerytury, na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentowała 19 lat i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 5 lat, 1 miesiąc i 21 dni okresów pracy w warunkach szczególnych na stanowisku nauczyciela oraz 8 lat, 6 miesięcy i 17 dni działalności artystycznej jako artysta chóru. Organ rentowy podkreślił, iż nie można łączyć okresu pracy twórczej z pracą nauczycielską, a przy tym do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach nie uwzględnia się okresów urlopu wychowawczego i zasiłków chorobowych, opiekuńczych, macierzyńskich przebytych po 14 listopada 1991 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 5 stycznia 2012 r. w sprawie VI U 948/11 odwołał G. D. (1) od powyższej decyzji organu rentowego oddalił. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie III AUa 205/12 oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 stycznia 2012 r. w sprawie VI U 948/11.

W dniu 24 sierpnia 2016 r. G. D. (1) złożyła w organie rentowym wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem tzw. powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 11 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonej emeryturę, poczynając od 1 sierpnia 2016 r.

Na dzień 1 stycznia 2009 r. G. D. (1) udowodniła:

- 14 lat 9 miesięcy i 16 dni pracy w szczególnym charakterze jako nauczyciel,
- 8 lat 6 miesięcy i 17 dni pracy w szczególnych warunkach jako artystka chóru.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne podnosząc, że przedmiotem sporu było ustalenie, czy ubezpieczona spełnia przesłanki do uwzględnienia w wysokości należnej jej emerytury rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie pozostawał bezsporny. W szczególności nie budziło wątpliwości żadnej ze stron, ani Sądu że na dzień 1 stycznia 2009 r. G. D. (1) udowodniła: 14 lat 9 miesięcy i 16 dni pracy w szczególnym charakterze jako nauczyciel oraz 8 lat 6 miesięcy i 17 dni pracy w szczególnych warunkach jako artystka chóru. Spór sprowadzał się do ustalenia, czy przy ustalaniu prawa do rekompensaty okresy pracy w szczególnych warunkach (artystka chóru) i okresy pracy w szczególnym charakterze (nauczyciel) podlegają zsumowaniu.

Sąd meriti wskazał, że zgodnie z art. 21. ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U z 2017 r., poz. 664 ze zm.), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu, który legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17 grudnia 1998 roku. Chodzi w tym wypadku o pracę, o której mowa w art. 32, 33, 39, 40 i 50c ustawy emerytalnej. Jednocześnie analizowany przepis w ust. 2 wyraźnie zastrzega, że prawo do rekompensaty nie przysługuje osobom, które nabyły prawo do emerytury przyznawanej na zasadach wynikających z ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 5) ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeą prawa do emerytury pomostowej.

Sąd Okręgowy podkreślił, że przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę („wcześniejszą”) w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 roku - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 października 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku - podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie;
- niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;
- legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;
- niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że problem braku prawa do rekompensaty dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, podejmujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze po 31 grudnia 1998 roku, które nie legitymują się okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy o szczególnym charakterze - w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS - wynoszącym 15 lat, był przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 25 listopada 2010 roku (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109) Trybunał uznał, że art. 21 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych w zakresie, w jakim nie przyznaje prawa do rekompensaty wyżej wskazanym osobom, jest zgodny z art. 2 Konstytucji RP i wynikającą z niego zasadą ochrony praw słusznie nabytych oraz zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, a także z art. 32 ust. 1 Konstytucji i wynikającą z niego zasadą równości. W uzasadnieniu TK stwierdził, że rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1 stycznia 1999 roku i nie nabeą prawa do emerytury pomostowej w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Jest zatem uzasadnione, że ustawa o emeryturach pomostowych obejmuje wyłącznie pracowników, którzy przed 1 stycznia 1999 roku wykonywali pracę w szczególnych warunkach lub pracę o szczególnym charakterze, gdyż tylko tym pracownikom takie prawo do wcześniejszej emerytury mogło przysługiwać.

Sąd meriti podkreślił, że celem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Skoro zatem zgodnie z art. 23 ustawy emerytalnej rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 roku, to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach

pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia (zob. Marcin Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych). Jedynie więc nabycie prawa do wcześniejszej emerytury stanowi przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

Sąd Okręgowy podniósł, iż niewątpliwie G. D. (1) nabyła prawo do tzw. powszechnej emerytury i nie nabyła prawa do tzw. wcześniejszej emerytury, co zresztą potwierdzają prawomocne wyroki Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 stycznia 2012 r. w sprawie VI U 948/11 i Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie III AUA 205/12. Ratio legis ustanowienia przez ustawodawcę instytucji rekompensaty było zatem dążenie do wyrównania szkody, spowodowanej wejściem w życie ustawy o emeryturach pomostowych, poniesionej przez osoby legitymujące się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, a niespełniające innych warunków do ustalenia im wcześniejszej emerytury do dnia 1 stycznia 2009 roku i jednocześnie niespełniające warunków do ustalenia im emerytury pomostowej po tej dacie.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, dla powstania prawa do rekompensaty koniecznym więc jest, by ubezpieczony poniósł szkodę, poprzez utratę możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z FUS, wskutek odebrania mu tego przywileju przez ustawodawcę. Oznacza to, iż w przedmiotowej sprawie jedyną przesłanką, jaką musiała ubezpieczona udowodnić, była praca w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. W świetle art. 32 ust. 1 w związku z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 01 stycznia 1969 r., będącemu pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż 60 lat. Według art. 32 ust. 2 emerytalno-rentowej dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Natomiast w myśl ust. 3 pkt 5 powołanego przepisu dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, zaś zasady przechodzenia na emeryturę, bez względu na wiek, nauczycieli urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. określają odrębne przepisy (art. 32 ust. 5).

Sąd meriti podkreślił, że stosownie do brzmienia art. 32 ust. 4 ustawy wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których przysługuje wcześniejsza emerytura, ustalany jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 tego rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej „wykazami”. Warunkiem nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie § 3 tego rozporządzenia jest wykazanie „wymaganego okresu zatrudnienia”, za który uważa się okres wynoszący dla kobiet 20 lat, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. W okresach tych praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2). Okres pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. § 1 ust. 2 stanowi, iż właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. Zgodnie z § 4

rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia (20 lat), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z § 4 ust. 3 do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5-10. Zgodnie z § 15 nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny wykonujący pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 pkt 1-7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1982 r. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 287, Nr 31, poz. 214 i z 1983 r. Nr 5, poz. 33), określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury na zasadach określonych w § 4 i jest uważany za wykonującego prace w szczególnym charakterze.

Po analizie stanowisk procesowych stron oraz odnośnych przepisów prawa materialnego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu. Przede wszystkim Sąd ten podzielił stanowisko organu rentowego w kwestii ustalenia, iż brak jest możliwości „zsumowania” okresów pracy twórczej z pracą nauczycielską. Ad meritum wskazał, iż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze rozróżnia zatrudnienie w szczególnych warunkach i zatrudnienie w szczególnym charakterze, przewidując nadto możliwość doliczenia do okresów pracy w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A, okresów pracy górniczej, okresów zatrudnienia na kolei, a także pracy lub służby bliżej wymienionych w § 5-10 rozporządzenia. Z powyższego wynika więc, że zaliczenie innych okresów pracy, w tym pracy pedagogicznej, nie jest możliwe. Sąd pierwszej instancji podniósł, iż w orzecznictwie przyjmuje się (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638), że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu, zdaniem Sądu meriti, należy nadto wyprowadzić wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle. W związku z charakterem świadczenia „przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury nie jest możliwe zliczenie okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymienionych odrębnie w wykazie A i wykazie B, stanowiących załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze” (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2002 r., II UKN 53/01, OSNP 2003 nr 23, poz. 576). Z orzeczenia tego wynika więc, że nie można dokonywać zliczenia różnych okresów pracy w szczególnych warunkach, w związku z różnymi wymogami, od spełnienia których rozporządzenie uzależnia przyznanie świadczenia. W wyroku z dnia 18 stycznia 2005 r., II UK 137/04 (OSNP 2005 nr 15, poz. 234), zawarto tezę, według której § 4 ust. 1 pkt 1, 3 oraz 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie przewidują możliwości zaliczenia nauczycielom do okresów pracy w szczególnym charakterze jakichkolwiek innych okresów zatrudnienia, nawet uznanych w myśl rozporządzenia za wykonywane w szczególnym charakterze, tym bardziej więc nie jest dopuszczalne łączenie okresów pracy w warunkach szczególnych z pracą w szczególnym charakterze.

Przechodząc dalej Sąd Okręgowy wskazał, że kwestia możliwości „zsumowania” okresów pracy twórczej z pracą nauczycielską była w przypadku G. D. (2) przedmiotem oceny przy okazji ubiegania się przez ubezpieczoną o emeryturę wcześniejszą z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Sąd pierwszej instancji stwierdził zatem, że aktualnie brak jest podstaw, aby odmiennie kwestię tę oceniać na potrzeby ustalenia prawa do rekompensaty, o której mowa w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych. W tym zakresie Sąd meriti w całości podzielił wywód prawny, zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie III AUa 205/12. W szczególności zaś w tym zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny wskazał, że

przepisy rozporządzenia nie dają podstawy do sformułowania zasady dopuszczalności sumowania różnych okresów pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze, jego postanowienia dotyczące przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku wymagają ścisłej interpretacji, a względy natury aksjologicznej (takie jak choćby wcześniejsza aktualizacja ryzyka starości w odniesieniu do osób wykonujących prace, których warunki czy charakter pracy ocenione są jako szczególnie ciężkie, wymagające pełnej sprawności fizycznej i psychicznej ustroju) nie mogą zostać uwzględnione. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny, przeciwko stosowaniu reguł wykładni celowościowej w sprawie ubezpieczonej G. D. (1) przemawia również, odmienny charakter czynników, które zadecydowały o zaliczeniu pracy nauczycielskiej i pracy twórczej ubezpieczonej do kategorii zatrudnienia w szczególnym charakterze i w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zestawienie wyżej wskazanych regulacji rozporządzenia wskazuje, że stanowisko ubezpieczonej jest chybione, co zresztą było już przedmiotem oceny licznych, zgodnych w tym względzie orzeczeń sądów, zapadłych na kanwie spraw o podobnym stanie faktycznym, jak ten ustalony w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że przy ustalaniu okresów zatrudnienia warunkujących nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym nie jest możliwe zaliczenie okresu pracy w szczególnym charakterze nauczyciela do okresów pracy w szczególnych warunkach (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005r., sygn. akt II UZP 10/005, OSNP 2006/1-2/21, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2005r., sygn. akt II UK 137/04, OSNP 2005/15/234).

Zdaniem Sądu Okręgowego, w stanie faktycznym sprawy stwierdzić należy, iż okres pracy w szczególnych warunkach (artystka chóru) i liczone rozłącznie okresy pracy w szczególnym charakterze (nauczyciel), nie osiągnęły 15 lat, co oznacza, że G. D. (1) nie spełnia przesłanek § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a tym samym nie spełnia przesłanek do uwzględnienia w wysokości należnej jej emerytury rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Rekompensata jest to bowiem odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. W związku z tym, iż ubezpieczona nie spełniała przesłanek do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, nie ma ona też prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, albowiem rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej

Podjmując polemikę ze stanowiskiem ubezpieczonej, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, że regulacja prawna ubezpieczenia społecznego cechuje się tym, że ma ona charakter regulacji ścisłej, na którą składają się normy bezwzględnie obowiązujące. Z określonymi elementami stanu faktycznego przepisy prawa wiążą powstanie określonych skutków prawnych, niezależnie od woli stron. Stanowisko to jest przyjmowane zarówno w piśmiennictwie (por. np. T. Zieliński, Ubezpieczenia społeczne pracowników, Warszawa Kraków 1994, s. 85), jak i w judykaturze (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., sygn. akt I UZP 2/05, OSNP 2006)5-6/88). W prawie ubezpieczeń co do zasady nie ma miejsca na przyznawanie uprawnień w drodze uznania. Dotyczy to także przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, które wymagają ścisłej interpretacji. W uwzględnieniu powyższego, w ocenie Sądu meriti, nie sposób przychylić się do stanowiska ubezpieczonej, że biorąc pod uwagę fakt, iż okresy wykonywania pracy w warunkach szczególnych (8 lat 6 miesięcy i 17 dni) i okresy pracy w szczególnym charakterze (14 lat 9 miesięcy i 16 dni) są na tyle długie, nie ma podstaw, aby ich nie sumować, pozbawiając G. D. (1) prawa do rekompensaty. Z uwagi na powyższe oraz ze względu na treść przytoczonych na wstępie przepisów, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do weryfikacji merytorycznej zasadności zaskarżonej decyzji w kierunku postulowanym przez ubezpieczoną.

W konsekwencji, Sąd pierwszej instancji - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się ubezpieczona, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że nie budziło wątpliwości żadnej ze stron, iż na dzień 01 stycznia 2009 roku G. D. (2) udowodniła 14 lat 9 miesięcy i 16 dni pracy w szczególnym charakterze jako

nauczyciel oraz 8 lat 8 miesięcy i 17 dni w szczególnych warunkach jako artystka chóru, zaś spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy przy ustalaniu prawa do rekompensaty okres pracy w szczególnych warunkach (artystka chóru) i okresy pracy w szczególnym charakterze (nauczyciel) podlegają zsumowaniu w sytuacji, w której zdaniem ubezpieczonej legitymuje się ona co najmniej 15 letnim stażem pracy w szczególnym charakterze

2. naruszenie przepisów prawa materialnego przepisu art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji błędne przyjęcie, że w przypadku przyznania prawa do rekompensaty okresy pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze nie ulegają zsumowaniu w sytuacji, w której zwrot „w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze” w tym użycie spójnika „lub” oznacza, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat albo tylko jeżeli ma okres pracy w wymiarze co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zaskarżonej decyzji przez uwzględnienie w wysokości należnej ubezpieczonej emerytury rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych - od dnia złożenia wniosku oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję, w tym zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych według norm przepisanych. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania sądowego za pierwszą i drugą instancję,

W uzasadnieniu wskazała, że zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Zdaniem apelującej, wykładnia językowa jest jednym z podstawowych, a zarazem bardzo istotnym, rodzajem interpretacji tekstu prawnego. Pozwala ona ustalić właściwe znaczenie przepisu na podstawie analizy zawartych w nim słów, zwrotów, a także spójników. Każdy znak, kropka, a także spójniki takie jak „i”, „lub”, „albo” nadają przepisom różne znaczenie. Z brzmienia cytowanego przepisu wywodzimy, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat albo tylko jeżeli ma okres pracy w wymiarze co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jeżeli w ślad za Sądem Okręgowym okresy pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze nie miałyby podlegać przy ustalaniu prawa do rekompensaty zsumowaniu to w ocenie ubezpieczonej ustawodawca użyłby spójnika „albo”.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej okazała się bezzasadna.

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi, zdaniem Sądu Apelacyjnego, do wniosku, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Wyjaśniono jednoznacznie istotne dla sprawy okoliczności. Sąd Apelacyjny podziela więc i przyjmuje za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji co do opisanego przezeń stanu faktycznego, jak również podziela ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd ten dokonał również trafnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w

niniejszej sprawie. Powyższe czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98).

G. D. (1) urodzona (...) prawo do rekompensaty wywodziła z przepisu art. 21 cytowanej przez Sąd Okręgowy ustawy o emeryturach pomostowych. Przepis ten pozwala na przyznanie prawa do rekompensaty po spełnieniu określonych w nim i opisanych prawidłowo przez Sąd pierwszej instancji warunkach.

Wobec zarzutów apelacji Sąd odwoławczy wskazuje, że argumentacja Sądu Okręgowego odpowiadała prawu i nie mogła zostać skutecznie podważona w drodze postawionych w apelacji zarzutów.

Samo stwierdzenie wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do takiego stanu faktycznego, który zdaniem strony skarżącej odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające dla zdyskwalifikowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. W świetle przesłanek z art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Ubezpieczona wdała się w polemikę z trafnym stanowiskiem Sądu Okręgowego, który ustalił długość okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mając na uwadze, że nie ma podstaw prawnych i racjonalnego uzasadnienia do kwalifikowania okresów niewykonywania pracy nauczycielskiej do nauczycielskiego zatrudnienia pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych. Pominęła również fakt, że w myśl obecnie obowiązującego art. 32 ust. 1a pkt 1 przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Okres niewykonywania pracy nauczycielskiej w rozumieniu art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy, to nie tylko okres niezdolności do pracy, za który pracownik otrzymał wynagrodzenie określone w art. 92 k.p. lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ale także każdy inny okres, w którym nauczyciel pozostawał wprawdzie w nauczycielskim stosunku pracy i otrzymywał wynagrodzenie, jednakże pracy nauczycielskiej "w szczególnych warunkach" faktycznie nie świadczył (nie wykonywał). Taka sytuacja miała miejsce w przypadku ubezpieczonej jeśli chodzi o okres otrzymywania przez nią zasiłku opiekuńczego, korzystania z urlopu wychowawczego oraz w okresie pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Warto zaznaczyć, że taka kwalifikacja faktycznego niewykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie trwania zatrudnienia jest uzasadniona charakterem prawa do wcześniejszej emerytury czy też rekompensaty dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub prawa do emerytury nauczycielskiej uzyskiwanej bez względu na wiek, jeżeli nauczyciel spełnia warunki określone w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela. To uprzywilejowane prawo jest postrzegane jako konsekwencja szybszej utraty zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 stycznia 2000 r., K 18/99, OTK ZU 2000 nr 1, poz. 1. Dlatego po 1 lipca 2004 r. wymaganie wykonywania pracy nauczycielskiej odnosi się do okresów rzeczywistego wykonywania takiej pracy, z wyłączeniem okresów jedynie formalnego pozostawania w zatrudnieniu nauczycielskim, w których nauczyciel - zgodnie z treścią łączącego go z pracodawcą stosunku pracy - zajmował jedynie stanowisko, z którym łączy się wykonywanie pracy nauczycielskiej, lecz w rzeczywistości pracy tej nie wykonywał, a tym samym nie był narażony na uciążliwości związane z warunkami lub charakterem tej pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt II UK 185/08, LEX nr 725047).

W konsekwencji powyższych rozważań prawidłowo więc Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w stanie prawnym obowiązującym od 1 lipca 2004 r., przy ustalaniu nauczycielskiego stażu zatrudnienia dla celów zweryfikowania nauczycielskich uprawnień emerytalnych przez nauczycieli, którzy do tego dnia nie spełnili warunków wymaganych do nabycia prawa do emerytury nauczycielskiej, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy nauczycielskiej, za które nauczyciel po dniu 14 listopada 1991 r. otrzymał wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zarzuty zatem dotyczące nieprawidłowego ustalenia przez Sąd Okręgowy czasu trwania pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze okazały się chybione. Zresztą powyższe zarzuty nie zostały poparte żadnym dowodem na okoliczność pomyłki przy wyliczeniu spornych okresów przez ZUS.

Ubezpieczona, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, winna była wskazać, które okresy, jej zdaniem nie zostały zaliczone i dlaczego winny podlegać zaliczeniu, czego nie uczyniła podczas całego procesu. Nie może wobec tego stawiać zarzutu przyjęcia nieprawidłowych założeń przez organ rentowy i Sąd pierwszej instancji.

Dalej, odnosząc się do trafnej konstatacji Sądu Okręgowego, który podzielił stanowisko organu rentowego w kwestii ustalenia, iż brak jest możliwości „zsumowania” okresów pracy twórczej z pracą nauczycielską, należy wskazać, że apelacja nie przedstawiała żadnych kontrargumentów w tym względzie, bowiem ubezpieczona poprzestała jedynie na stwierdzeniu, że nie zgadza się z taką oceną i winno się zastosować wyłącznie wykładnię językową. Wobec tego należy więc wskazać, że trafnie zarówno organ rentowy, jak i Sąd pierwszej instancji przywoływały regulacje prawne zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz.U. z 1983r., nr 8, poz. 43 ze zm.) w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W myśl § 15 wymienionego rozporządzenia nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny wykonujący pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 pkt 1-7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1982 r. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 287, Nr 31, poz. 214 i z 1983 r. Nr 5, poz. 33), określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury na zasadach określonych w § 4 i jest uważany za wykonującego pracę w szczególnym charakterze. Zgodnie zaś z treścią § 4 ust. 3 rozporządzenia do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5-10. Sąd Apelacyjny wskazuje, że przepisy rozporządzenia nie dają podstawy do sformułowania zasady dopuszczalności sumowania różnych okresów pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze, jego postanowienia dotyczące przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku wymagają ścisłej interpretacji, a względy natury aksjologicznej (takie jak choćby wcześniejsza aktualizacja ryzyka starości w odniesieniu do osób wykonujących prace, których warunki czy charakter pracy ocenione są jako szczególnie ciężkie, wymagające pełnej sprawności fizycznej i psychicznej ustroju) nie mogą zostać uwzględnione. Przeciwno stosowaniu wyłącznie reguł wykładni językowej w sprawie będącej przedmiotem rozstrzygnięcia przemawia, również odmienny charakter czynników, które zadecydowały o zaliczeniu pracy nauczycielskiej i pracy twórczej ubezpieczonej do kategorii zatrudnienia w szczególnym charakterze i w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zestawienie wyżej wskazanych regulacji rozporządzenia wskazuje, że stanowisko ubezpieczonej jest chybione, co zresztą było już przedmiotem oceny licznych, zgodnych w tym względzie orzeczeń sądów, zapadłych na kanwie spraw o podobnym stanie faktycznym dotyczącym prawa do wcześniejszej emerytury a zatem, zdaniem Sądu Apelacyjnego, dotyczącym również prawa do rekompensaty. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że przy ustalaniu okresów zatrudnienia warunkujących nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym nie jest możliwe zaliczenie okresu pracy w szczególnym charakterze nauczyciela do okresów pracy w szczególnych warunkach (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005r., sygn. akt II UZP 10/005, OSNP 2006/1-2/21, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2005r., sygn. akt II UK 137/04, OSNP 2005/15/234).

Mając na względzie przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska del. SSO Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk